Tekstil İşçileri Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı 461 - Temmuz 2009

Patronlar ve uşağı hükümet kıdem tazminatı hakkına göz dikti...

Kıdem tazminatı hakkımızı savunmak için mücadeleye!

Patronlar uzun bir dönemdir kıdem tazminatının kendilerine yük olduğunu ileri sürerek sermaye hükümetine bu yükün azaltılması ya da ortadan kaldırılması yönünde direktif veriyorlardı. Ancak patronlarla sermaye uşağı hükümet kıdem tazminatı hakkının hangi biçim altında ortadan kaldırılacağı konusunda anlaşamadıkları için tartışmalar sürüyordu. Hükümet, kıdem tazminatı için işsizlik sigortası gibi bir fon oluşturulmasını ileri sürerken patronlar buna sıcak bakmıyorlardı. Kıdem tazminatının ücretlere yedirilerek eritilmesi ise bir başka öneriydi. Patronlarla hükümet arasında süren bu anlaşmazlık nedeniyle kıdem tazminatı tartışmaları bir süreliğine durulmuştu.

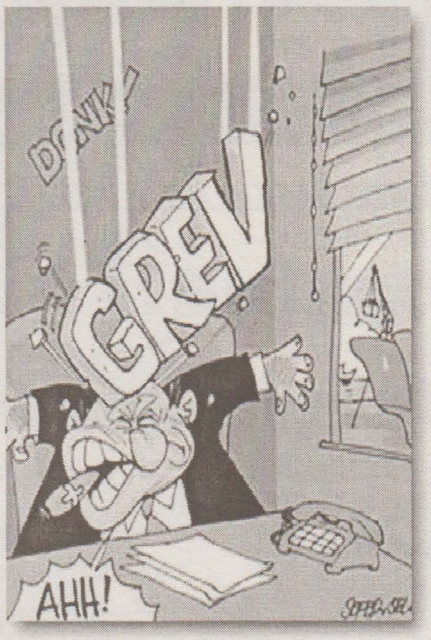
Ancak en son üçlü danışma kurulunda ve sonrasında ise istihdam paketi adı altında işçinin iyi kötü iş güvencesini koruyabilen kıdem tazminatı yeniden masaya yatırıldı. Sömürücü asalak patronlar kıdem tazminatının kaldırılmasını ya da tırpanlanmasını bir kez daha istediler.

8 milyon işçiyi ilgilendiren kıdem tazminatının gaspı ise patronların örgütü TÜSİAD'ın "işveren üzerinde yük oluşturan kıdem tazminatı uygulaması kaldırılsın" emri ile başladı. Sendikalar, buna itiraz ederken hükümet ise özel bir fon oluşturulup yükün patronlardan buraya kaydırılmasını önerdi.

Konunun hükümet adına muhataplarından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer ise yaptığı açıklamalarla adeta işçilerle alay etmektedir. Dinçer, *"Sosyal taraflarla kıdem*

tazminatı konusunu konuştuk. Ben istiyorum ki hep birlikte güle oynaya mutabakat sağlansın. Konu TİSK'in talebiyle gündeme geldi" diyerek işçilerin "güle oynaya" kıdem tazminatı hakkından vazgeçmelerini beklediklerini söyleyebilmektedir.

Sermaye, bugüne kadar fon adı altında oluşturulan birikimleri İMF borçlarını ödemek, batık bankaları kurtarmak, zarar eden işletmeler için yağmaladı. Dinçer, hükümetin istihdam paketinde ileri sürdüğü 120 bin kişinin istihdam edilmesini öngören proje için kaynak olarak yine İşsizlik Sigortası Fonu'na başvuracaklarını, yani fonu yağmalamaya devam edeceklerini ilan etti. *"Kaynak işsizlik fonundan oluşturulacak. İllerdeki İş-Kur'lar bu kaynağın aktarılmasını sağlayacak"* dedi.

İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken paraya göz diken patronlar, "krizdeyiz" bahanesini ileri sürerek Kısa Çalışma Ödeneği adı altında burada biriken parayı kullanmaya başladılar. Şimdi de kıdem tazminatını fona devrederek yeni bir kaynak yaratmaya ve yağmaya hazırlanıyorlar.

Fonun oluşturulmasından her zamanki gibi yine işçiler zararlı çıkacak. Patronlar ise fona sınıf çıkarları doğrultusunda karşı çıkıyorlar. Zira patronların ödeyeceği prim oranı azaltılacak ama onlar fona hiçbir ödeme yapmak istemiyorlar. Patronlar, fona aktarılması istenen parayı zaten sermaye olarak zaten kullandıklarını ifade ediyorlar ve bu nedenle fon oluşturulmasına sıcak bakmıyorlar.

Fona devredilen kıdem tazminatı alma hakkı ise 7 nedene bağlı iken bu 4'e indirilecek. Yeni durumda da erkeklerin askere giderken, kadınların evlendikten sonraki bir yıl içinde işini bırakması hallerinde kıdem tazminatı ödenmesine son verileceği gibi işçinin patron tarafından işten çıkarılması veya işçinin haklı sebeple işi bırakması hallerinde kıdem tazminatı alınması imkanı ortadan kaldırılacak. Bu imkanın dışında ayrıca emeklilikte yaş hariç diğer şartları taşıyanların emekliliklerini evlerinde beklemek üzere işlerinden ayrıldıklarında da kıdem tazminatı, kıdem tazminatı fonundan sonra ödenmeyecek.

Ayrıca halen kıdem tazminatı ödenirken 30 günlük ücret hesabında, geriye doğru bir yıl içinde işçiye ödenen her türlü maddi menfaatler dikkate alınırken yani servisler, işyerinde verilen yemekler, özel sigorta yardımları gibi para ve para ile ölçülebilen her türlü ödemeler kıdem tazminatının hesaplanmasında dikkate alınırken fon uygulaması ile hesaplamalar bu şekilde yapılmayacak. Ek olarak fonla birlikte kıdem tazminatının muhatabı patron olmayacağı için, sigortasız çalıştırıldığı durumda kıdem tazminatı hakkını arayan işçinin karşısında hiçbir muhatabı kalmayacak.

Kıdem tazminatı, bir işyerinde en az bir yıl çalışmış bir işçiye hizmet sözleşmesindeki şartların sona ermesi durumunda, patronların ödemekle yükümlü oldukları para anlamına geliyor. İşçinin birikmiş hakkı olarak da adlandırılan kıdem tazminatı, işçinin ölümü, hizmet sözleşmesinin patron tarafından feshi, hizmet sözleşmesinin işçi tarafından feshi, işçinin emekliliğe hak kazanarak işten ayrılması, işçinin askerlik nedeniyle işten ayrılması gibi durumlarda veriliyor. İşçi sınıfının elinde kalan son kırıntılardan biri olan kıdem tazminatına göz dikenlere izin verilmemelidir.

Bu saldırı yeni değil. Zira patronlar ve uşağı hükümetler son 10 yıldır kıdem tazminatı hakkını gündeme taşımaktadırlar. Kıdem tazminatının yeniden gündeme alınmasının arkasında ise sermaye sınıfının yanı sıra emperyalist kuruluşlar bulunmaktadır. İMF, kıdem tazminatının fona bağlanması için direktif vermiş durumda. Çünkü İMF fonda biriken parayı kendilerine borç ödemeleri için istiyor. İMF'nin emirleri arasında emekli aylıklarının vergiye tabii olması da bulunuyor.

Kıdem tazminatı, işçi sınıfının kararlı mücadelesi sonucunda kazanılmış bir haktır. Emperyalist efendilerle onlarla işbirliği halindeki burjuvazi sermaye hükümeti eliyle bu hakkı gaspetmeye hazırlanıyor. Kıdem tazminatı hakkını korumanın yolu kararlı ve militan bir mücadeleye hazırlanmaktan geçmektedir. Bunun için bugünden fabrikalarımızda örgütlenmeli kapitalizmin krizine karşı işgal, grev ve direnişlerle mücadele etmeliyiz.

Özel istihdam büroları ile işçiler kiralanan köleler haline getirilecek!

Gözünü kâr hırsı bürümüş asalak patronlar bizleri daha çok ve daha ucuza çalıştırmak için çalışma yaşamını iyice kuralsızlaştırmak istiyorlar. Yıllardır adım adım hayata geçirdikleri esnek çalışmayı yasallaştıracak saldırılardan birisini daha hayata geçirmeye çalışıyorlar. Mali kriz, sermaye devletine arayıp da bulamadığı bir fırsat sundu. İşten atmaların, ücretleri düşürmenin, kölece koşullarda çalıştırmanın yanı sıra şimdi de esnek üretimi kriz bahanesiyle hayata geçirmeye çalışıyorlar. Krizi fırsata çevirmek için var güçleriyle saldırıyorlar.

Sermaye uşağı AKP hükümeti istihdam paketi adı altında işçi simsarlığını yasal hale getirmeye çalışıyor. İşçileri alınıp satılan bir meta haline getirmeyi hedefleyen özel istihdam büroları uygulaması gündemde. İşsizlik bahanesiyle sunulan paketi patronlar çok iyi özetlediler, özel istihdam bürolarının "fabrikalardaki personel şişkinliğini önleyeceğini" ifade ettiler. Bu uygulama bizim için daha fazla işsizlik anlamına gelecektir.

Sermaye iktidarı, özel istihdam bürolarıyla kiralık işçi uygulamasını devreye sokmak niyetindedir. Taşeronluk uygulamasıyla bin parçaya bölünmüş işletmeler böylece daha da parçalanmakta aynı işverene bağlı iki işçi neredeyse hiç karşılaşamaz hale gelmektedir. Bu da daha başından örgütlenmenin önünün tıkanması demektir.

İş mahkemeleri haklarını alamayan taşeron işçilerin davalarıyla doluyken bunlara şimdi bir de özel istihdam büroları kuralsızlığı eklenecek. İşçiler iş, iş güvencesi, ücret ve sigorta güvencesinden mahrum kalacak.

Mesela, Habaş'ta 20'nin üzerinde taşeron olması zaten fabrikayı bölmekte ve böylece örgütlenmesini engellemektedir. Özel istihdam büroları ile de bizler varolan örgütlülüğümüzü de kaybedeceğiz.

Ücretsiz izinler, işten atmalar vb. uygulamalar özel istihdam büroları ile sürekli hale getirilecek ve örgütsüz olduğumuz için karşı koyacak güçten de mahrum kalacağız.

Yasa bununla kalmıyor sendikaların bizi aldatması için bir takım maddeler de düzenliyor. Örneğin kiralık işçi uygulamasının 18 ayla sınırlı tutulması ya da bir fabrikada çalışanların 4'te 1'ini aşmaması gibi kağıt üzerinde bile bir anlam ifade etmeyen maddeler bulunmakta...

Ancak demir çelik işçileri olarak bizler bu cehenneme ve zebanilere mahkum değiliz. Nasıl ki 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratan işçiler mecliste çıkan yasaları sokakta direnerek iptal ettirdilerse, Taksim 1 Mayısı'nı kazananlar nasıl ki 12 Eylül faşist darbesinin ardından yasaklanan Taksim Meydanı'nı iki yıl süren kararlı bir direnişle kazandılarsa bizler de sermaye devletine ve patronlara karşı örgütlenmeli, mücadele etmeli ve direnmeliyiz. Burjuvazinin yasalarını sokaklarda parçalamalıyız.

İzmir'de 1 Mayıs coşkuyla kutlandı!

2009 1 Mayısı geride kaldı. Türkiye'nin değişik illerinde alana çıkan on binler işsizliğe, yoksulluğa, işten atmalara, ücretsiz izinlere karşı tepkisini haykırdı. Kapitalist baskı ve sömürüye karşı tepkisini dile getirdi. Hiç şüphe yok ki ülkemizde gerçekleşen 1 Mayıs kutlamalarının en ilgi çekeni Taksim 1 Mayısı'ydı.

Devletin öncesinde yaptığı tüm tehditlere, baskı ve şantaja, rüşvete rağmen 1 Mayıs günü binlerce işçi ve emekçi alana çıktı. Devletin azgın terörü bir kez daha 1 Mayıs günü kendini gösterdi. Buna rağmen binlerce işçi, emekçi, genç, kadın Taksim Meydanı'na çatışa çatışa girdi. Binlercesi ise ara sokaklarda devletin saldırısına ve engellemesine karşı militan bir direniş sergileyerek yürüyüş kolundaki kardeşlerinin alana girmesinin önünü açtı. "İşte Taksim, işte 1 Mayıs!" sloganları eşliğinde alana girildiğinde tek başına 33 yıllık bir yasak delinmiş olmadı. Aynı zamanda Taksim'den kilometrelerce uzakta 1 Mayısı kutlayan bizler şunu gördük, militanca direnirsek, kararlılıkla taleplerimizin arkasında durursak başarabiliriz. Bizler de Taksim 1 Mayısı'nı kazanan iradeyi kuşanmalı, fabrikalarımızda yaşadığımız sorunlara karşı bir araya gelmeliyiz. İşten atmalara, düşük ücretlere, ücretsiz izinlere, fazla mesailere, kölece çalışma koşullarına karşı eylemi, direnişi, grevi seçmeliyiz. Taksim 1 Mayısı'ının bize gösterdiği en önemli deneyim bu oldu. Binlerce işçi ve emekçi büyük bir kararlılıkla direnerek başardı. Bize örnek oldu.

İzmir 1 Mayısı kutlaması ise Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleşti. Sendikaların ön hazırlık sürecinde gösterdiği tüm eksiklere ve baştan savma tutumlarına rağmen alışılmış olduğu üzere binlerce işçi ve emekçi, genç alana aktı. Binlerce işçi ve emekçi sömürüye karşı tepkisini gösterdi. Kapitalist yıkım politikalarına karşı öfkesini dile getirdi. Eylem boyunca başka bir dünya özleminin ürünü olarak devrim ve sosyalizm sloganları hiç susmadı. Sendikalar, kendilerinde örgütlü çok az sayıda işçi ve emekçiyi eylem alanına taşımasına rağmen yaklaşık 40 bin kişi 1 Mayıs'a ve onun şahsında işçi sınıfının hak alma mücadelesine sahip çıktı.

Patronlar "kriz var" bahanesiyle haklarımıza saldırıyor...

Geleceğimiz ve onurumuz için tek seçenek direniş!

Krizin ortaya çıkmasıyla birlikte sermayedarların kriz bahanesiyle işçi sınıfına yönelik saldırıları da hız kazandı. Bu saldırıları çalıştığımız fabrikalarda, atölyelerde işten atmalarla, ücretsiz izinlerle, ücret kesintileriyle ve sosyal haklarımızın gasplarıyla görüyoruz. Kriz bahanesiyle kriz fırsatçılığı yapan kapitalistler işçilerin dağınık ve örgütsüz tablosundan güç alarak pervasızca uyguladıkları saldırıları kolaylıkla hayata geçirebiliyorlar.

İşçi sınıfı örgütsüz ve dağınık olmasına rağmen patronların saldırılarına karşı kimi zaman üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıkıyor, kimi zaman fabrikasını işgal ediyor, kimi zaman da fabrika önünde direnişe geçiyor. Direnişe geçen sınıf kardeşlerimiz onurlarına, haklarına ve geleceklerine sahip çıkıyorlar. Meha Tekstil, Sinter Metal, Kurtiş Matbaası, Grammer, Asil Çelik, Asemat, Şirin Tekstil, ATV-Sabah, E-Kart, Desa Deri ve Entes Elektronik'te direnişe geçen işçi kardeşlerimiz buna örnektir.

Fabrikalarında yaşadıkları işten atma, ücretsiz izin ve ücret kesintileri gibi saldırılara karşı işlerine ve geleceklerine sahip çıkan sınıf kardeşlerimiz bizlere kapitalizmin krizine karşı izlenmesi gereken yolu gösteriyorlar. Bu direnişlerden Desa Deri ve Entes Elektronik'teki direnişler tek bir işçinin fabrika önündeki direnişi olması nedeniyle ayrı bir yerde durmaktadır. Desa Deri ve Entes Elektronik'teki işçi direnişlerini sürdüren her iki işçi de tek başlarına, hatta "kadın" başlarına rağmen patronların işten atma saldırılarına karşı direnişe geçtiler. Her ikisi de ait olduğu işçi sınıfının kendine olan güvensizliğini, örgütsüzlüğünü bahane etmeden tek başlarına dahi olsa direnişe geçtiler. Üstelik patronlarının her türlü baskısına, tehdidine, şantaj ve rüşvetine rağmen direndiler ve hala da direnmeye devam ediyorlar.

Desa Deri'de çalışan Emine Aslan yaklaşık bir yıl önce "iş yok" bahanesi ile işten çıkarılması karşısında fabrikası önünde tek başına direnişe geçti. Mücadelesi süresince de çocuğunun kaçırılıp tehdit edilmesine kadar birçok baskı ile karşı karşıya kaldı. Emine Aslan tüm baskılara rağmen onurlu mücadelesinden geri adım atmadı ve davasına sahip çıktı. Hakkını alıncaya dek direnişini kararlılıkla sürdürdü. Sonuçta açtığı işe iade davasını kazandı.

Entes Elektronik'te çalışan Gülistan Kobatan ise yine "kriz var", "işler durgun", "fabrikayı daraltmaya gidiyoruz" bahanesiyle birbuçuk yıldır çalıştığı fabrikasından Mayıs ayında çıkarıldı. Emeğiyle çalışmaktan ve üretmekten başka bir şey yapmayan Gülistan kendisinin nedeni olmadığı krizin faturasını ödemeyi reddederek fabrikası önünde tıpkı Emine Aslan gibi tek başına direnişe geçti. O da Emine Aslan gibi sınıf bilinçli kadın bir işçi ve o da gücünü, kendine olan güvenini işçi kimliğinden ve işçi sınıfından alarak patronun hakaret ve tehditlerine rağmen direnişine devam ediyor. Böylelikle sermayenin topyekûn saldırılarına karşı direnilebileceğini gösteriyor.

Bugün her iki işçi de sınıf bilinçli bir işçi olmanın, sınıf kimliğine ve çıkarlarına uygun hareket etmenin, kararlılığın ve iradenin, her şeyden önemlisi de insan olmanın onuruna sahip çıkmanın örneğini gösteriyorlar. Bizlere düşen ise Emine Aslan'ın çaktığı direniş kıvılcımını Gülistan Kobatan gibi körüklemek, mücadeleyi büyütmektir. Fabrikadaki işçi kardeşlerimizle örgütlü ve ortak mücadeleyi büyütmek için çaba harcamaktır. Tek başına kalsak dahi direnişi ve mücadeleyi seçmektir.

Fabrikasında örgütlenen Meha Tekstil işçileri direne direne kazandı!

İstanbul'da Gaziosmanpaşa'da kurulu bulunan Meha Tekstil Fabrikası'nda çalışan işçiler gaspedilen hakları ve işten atıldıkları için 5 Mart günü fabrika önünde direnişe geçtiler. Meha Tekstil patronu 9 aydır işçilerin fazla mesai ücreti ve asgari geçim indiriminin yanı sıra kıdem ve ihbar tazminatlarını da vermeyeceğini açıklayarak 105 işçiyi işten attı.

Meha Tekstil işçilerinin yaşadığı sorunlar tekstil sektöründe sıkça yaşanmaktadır. Hemen her fabrikada benzer sorunlar nedeniyle işçiler kölelik koşullarına mahkum edilmekte, hak gaspına uğramaktadır. Tekstil işçileri bu tarz hak gasplarına aşinadır. Hatta birçoğumuz patronlar hakkımızı gaspettiği zaman ya söyleniriz, ya küfür ederiz, ya da "Allah belalarını versin" diyerek emeğimize ve hakkımıza sahip çıkmayız. O işten ayrılır, sanki bir diğeri daha iyiymiş gibi yenisine gireriz.

Meha da azgın sömürünün olduğu bir fabrikadır. Ancak Meha işçileri mücadeleyi seçerek haklarını aç gözlü patronlara bırakmamıştır. Meha işçileri yaşadıkları saldırılar karşısında bir araya gelerek bir toplantı gerçekleştirmişlerdir. Bu toplantı sonucunda ihbar, kıdem tazminatları, ödenmeyen ücretleri ve mesaileri ödenene kadar ilk elden yapılması gerekenleri belirlemişlerdir. Haklarını bir yandan hukuki yollardan ararlarken, diğer yandan sorunlarının asıl çözümü olan fiili bir direniş sürecini nasıl örgütleyeceklerini belirlemişlerdir. Meha işçileri bir direniş komitesi oluşturarak örgütlü davranmışlardır.

İşçiler Meha patronunun makineleri kaçırma olasılığına karşı gece-gündüz fabrika önünde nöbet tutmaya başlamışlardır. Direnişlerinin ikinci gününde ise bir basın açıklaması gerçekleştirerek mücadelelerini kamuoyuna ilan etmiş, destek istemişlerdir.

Meha patronu dünya tekelleri arasında yeralan LC Waikiki firmasına taşeron usulü iş yapmaktadır. İşçilerin haklı talepleri karşısında sıkışan Meha patronu sorumluluğu üzerinden atmak için kendisinin muhatap olmadığını ifade etmiştir. Ancak Meha işçileri doğru bir tutumla sadece Meha patronunu değil aynı zamanda sömürücü sınıfın bir üyesi olan LC Waikiki patronunu da hak gasplarından sorumlu göstererek mücadelelerinin merkezine oturtmuşlardır. Meha işçileri eylemlerini LC Waikiki'nin Taksim, Mecidiyeköy, Şişli, GOP, Kadıköy, Kartal vb. semtlerde bulunan mağazalarının önüne taşımış, sömürücü asalakları rahatsız etmişlerdir.

Meha işçileri eylemlerini basın açıklamaları ile sınırlamamış, DESA'dan ATV-Sabah'a kadar direnen tüm işçilerle tam bir dayanışma sergilemişlerdir. Başta 1 Mayıs olmak üzere tüm eylem ve etkinliklere katılarak seslerini geniş bir emekçi kesime duyurmaya çalışmışlardır. Meha işçileri sendikalı olmadıkları halde DİSK'in etkin desteğini de arkasına almayı başarmışlardır.

Meha işçileri bu kararlı direnişlerinin sonunda taleplerini kazanmışlardır. LC Waikiki patronu işçilerin haklarını vermeyi ve alacaklarını ödemeyi kabul etmiştir. İşçiler her günü eylemliliklerle geçen tam 75 günün ardından 20 Mayıs günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile direnişlerinin kazanımla sonuçlandığını ilan ederek süreçlerini bitirmişlerdir.

Meha işçilerinin kararlı direnişi bugün bizlere çok şey öğretmektedir. Her şeyden önce bir fabrikada işçiler bir araya geldiğinde, fabrika komitesi kurduğunda sorunlarına karşı ortak harekete edebileceklerini, haklarını kazanmak için sonuna kadar kararlılıkla direnebileceklerini göstermiştir.

Bugün Gıda Çarşısı'nda, BEGOS'ta, MTK'da benzer koşullarda çalışan tekstil işçileri olarak bizler de fabrikalarımızda bir araya gelmeli, örgütlenmeli ve haklarımız için mücadele etmeliyiz.

Direnişçi Entes işçisi Gülistan Kobatan'la konuştuk...

"Hakların gaspedildiği her yerde direniş ateşini yakalım!"

Direnişe neden başladınız, talebiniz ya da taleplerniz nelerdir?

Fabrikada peşpeşe işten atılmalar oluyordu. Ben de sınıf bilinçli ve örgütlü bir kadın işçi olarak işten atılmalara dur demek için, krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesini reddettiğim için direnişe başladım. Krizin nedeni işçi sınıfı olmadığı gibi ben de değilim. İşimi kaybetmek bu faturanın bana kesilmesi demektir. Bunun için ben de işimi geri istiyorum. Ve bu taleple direniyorum.

Kapitalizmin krizi her gün işsizler ordusunu büyütüyor. İşten atmalar, hak gaspları artmaya başladı. İşten atılan ya da hakları gaspedilen işçilere söylemek istediğiniz şeyler var mı?

Onlar da benim gibi kriz bahanesiyle en temel hakkımız olan çalışma hakkımızın elimizden alınmasına karşı çıkmalılar. Bugün bana yarın sana mantığıyla düşünüp, bana dokunmayan yılan bin yaşasın demeyerek direnişleri sahiplensinler.

Sermaye sınıfı örgütlü olarak davranıyor. Kendi sömürü sistemini koruyor. Bunu da bizi işsiz bırakarak, sefalete sürükleyerek yapıyorlar. Biz de işimizi korumak için, fabrikamızı işyerimizi terk etmeden mücadele yürütmeliyiz. Bu sistem bizim çıkarlarımız doğrultusunda işlemiyor. Bunu asla aklımızdan çıkarmamalıyız. Kendi haklarımızı ancak direnirsek, mücadele edersek koruyabilir, alabiliriz.

Bugün Türkiye'de işçi sınıfına baktığımızda çoğu örgütsüz durumda. Patronlar da bunu bildiği için kolayından saldırıyorlar. Biz işçilerin yapması gereken özellikle bu kriz ortamında "Krizi biz yaratmadık, faturasını da biz ödemeyeceğiz!" diyerek mücadele etmektir.

DESA'da direnişe çıkan Emine Aslan'dan sonra tek başına direnişe geçen ikinci kadın işçisiniz. Bir kadın olarak yaşadıklarınızı, direnişin size öğrettiklerini bizimle paylaşır mısınız?

Direnişe başladığım zaman "bu benim için iyi bir deneyim, iyi bir sınav olacak" dedim. Sonuçta önceden okuduğum deneyimler vardı, ama bunu bizzat yaşayarak daha iyi öğreniyorum. Bu direnişin bence en önemli yanı da yazılarda okuduklarımı kendi hayatım üzerinde pratikte görme şansımın olmasıdır. Yani demek istediğim şu biz daha önce dernekte yaptığımız tartışmalarda olsun, işçi arkadaşlarımızla konuştuğumuzda olsun hep söylediğimiz bir şey vardı, "Krizin faturasına karşı işgal, grev, direniş!" Ben de krizin faturasını ödedim. İşten atıldım. Ve bunun karşısında sınıf çıkarlarım doğrultusunda direnişe başladım. Başka işçi arkadaşlarıma yapılması gerekenleri hep sözle anlatırdım. Şimdi pratikte de bu tutumu alarak canlı bir örnek yaşayarak onlara anlatıyorum. Bu benim için en önemli nokta. Hem de gelip geçen işçilerle birebir görüşüp, konuşup ayaküstü tartışmalar yapmak beni ayrıca mutlu ediyor.

Kadın olarak direnmem noktasında işçilerden somutta herhangi bir tepki görmedim. Sonuçta burada kadın kimliğimden kaynaklı değil işçi kimliğiyle direniyorum. Sınıf kimliğini insan burada daha iyi anlıyor. Çünkü işten atılmam bir patronun bir işçiye yaptığı bir saldırı. Ve ben de bir işçi olarak patronuma, patronlara bir cevap veriyorum.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Entes kazanımı sadece benim kazanımım değil tüm işçi sınıfının kazanımıdır. Ben bu gözle bakıyorum ve diğer işçi kardeşlerimin de bu gözle bakıp direnişlerle dayanışmayı büyütmesini istiyorum. Bizi güçlü kılan üretimde yer almamızdır. Bizi güçlü kılan örgütlü hareket etmemizdir. Bunun için bu sistemin işçileri sömürmesini ancak biz işçiler durdurabiliriz. Sermayenin saldırılarına örgütlü bir şekilde cevap verelim. Haklarımızın gasp edildiği her yerde direniş ateşini yakalım. İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Kazanacağı koca bir dünya var.

Entes direnişiyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Kapitalistler kendi yarattığı krizin faturasını her zaman biz işçi ve emekçilere ödetiyor. En temel hakkımız olan çalışma hakkımızı elimizden alıyorlar. Her geçen gün krizin sonuçları katmerleşerek artarken, işçi sınıfı da bu sömürüye karşı mücadele bayrağını yükseltiyor. Meha, Kurtiş ve şayamadığımız birçok direnişler gibi bir ses de Entes'den yükseldi.

Entes patronu bilinçli idi ve işçileri toplu bir şekilde atmak yerine teker teker atmayı seçti. Son bir ayda Entes'de durmadan işçi atıldı. Fakat Entes Patronu son attığı işçinin örgütlü gücüne takıldı.

Gülistan Kobatan sınıf bilinçli devrimci bir işçidir.

Atıldığı günden itibaren fabrikasını terk etmedi direnişe geçti.

O asalak patronlara karşı sınıf kiniyle davrandı. Sadece kendi çıkarları için değil sınıfın çıkarları için direnişe geçti.

Şimdi bizler bu direnişin büyümesi için büyük bir sorumlulukla yüz yüzeyiz. Bu direnişin manevi ağını öreceğimiz gibi, direnişin devamı için maddi ağını güçlü bir şekilde örmek gerekiyor. Emekten yana herkesi Entes'le dayanışmaya çağırıyoruz.

Yapı kredi bankası İmes Şubesi;
Hesap No: 81799174

Gülistan direniyor!

Gazete bir resim. Bir fabrikanın önünde bir genç kadın. Adı Gülistan. Elinde bir pankart var "İşimi geri istiyorum!" yazıyor.

14 Mayıs günü patronu işine son verdiği söylemiş. Bahanesi ise çok bildik bir hikaye; kriz var! Ama Entes Elektronik patronu, Gülistan'ı işten atarken eklemeyi de unutmamış: "Sen çok yaramazlık yapıyormuşsun!"

Gülistan, Entes patronunun işten atma saldırısına karşı çıkış kağıdını imzalamamış. "Ben tekim, tek başıma ne yapabilirim" dememiş. "Çıkış param bankada onu alayım" dememiş. Korkmamış, haksızlığa boyun eğmemiş Gülistan ve fabrikasının önünde direnişe geçmiş. Direnişinde bir haftayı geride bırakmış.

Gülistan direniyor. Hakkı olanı istiyor. İşini geri istiyor. Yalnız işi için mi direniyor Gülistan! Hayır!

Gülistan, "Ben kriz bahanesi ile işten atılan ve böylece işsizliğe mahkum edilen her işçinin yapması gerekeni yapıyorum" diyor. Yalnız işi için değil onuru, geleceği ve sınıfı için direniyor Gülistan.

Gülistan direniyor ve direnerek bizlere yürünmesi gereken yolu gösteriyor. Gülistan, işten atılan her işçiye yol gösteriyor.

Direnişçi ve yiğit bir kadının azmine, bilincine, cesaretine ve inancına dayanan Entes direnişini selamlıyoruz!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 461 * Fiyatı: 25 Kr * Temmuz 2009 * Sahibi ve S. Yazışleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * Eksen Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeret Mh. Millet Cd. 50/10 Fatih- İstanbul *
Tel-Faks: 0 212 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sit. C Blok No 242 Topkapı İst. * 577 54 92